

SL. 13. FRITZ KUNZ: TRI MARIJE.

silo — in se zgrudim pred noge lepi gospe. Zakrilim z rokami, sape ni, srce pojema.

»Vidiš, vidiš! Vendar si prišel na vrh!« Dobrotno se sklone gospa k meni, mi boža vznojene lase s čela in mi drži rdeči nagerlen.

Zaprem oči. »Samo da sem tu! Samo da ste pri meni! Kaj ne, da me ne zapustite več?«

Ničesar ne reče gospa, boža, boža, me po laseh. Njena mehka roka se me dotika, vonj rdečega nagerlena me napaja in moči se mi naglo vračajo.

»Pa zakaj, dobra, prelepa, zakaj ste me speljali iz vrta v to pusto kamenje, med ta brezna, na to strašno pot?«

»Poglej!«

Spregledam in vidim: Tam izza daljnih vrhov vstaja nebeška zarja. V zlatu kipe kameniti vrhovi, ko da je s samimi biseri posejan, blešči sneg po njihovih robovih. Po nižjih vrhovih beži noč pred zarjo, pred mojimi očmi beži. In njen boj z zarjo in njen beg je čudovit. V kotlinah in brezni pod nama kraljuje črna in meglena noč ko da ne ve ničesar o prihodu zarje.

Naglo pogledam okrog sebe in se zazrem gospé v oči: »Lepo je tudi tu! Ali tam, tam v vrtu je bilo lepše! Petje zlatih ptičic, vonj čudovitih rož! Vaše besede ko zvoki na strunah zlate harfe...«

»Ali boš še klical smrt?«

»Ne! Vi ste pri meni...«

»Ko v spoznanju so zaplaval malo prej tvoji pogledi po višavah.«

»Zdi se mi! Bil sem že tu!«

»Bil si!«

»Ko Triglav...«

»Triglav! Spomni se, kaj si mislil prvič na tem mestu ob pogledu na vso lepoto ob prihodu zlate zarje!«

»Spomnim se!«

»Misli na tisto! O, vedno, vedno misli tisto! In... in...« Gospa se premisli in ne dokonča. Naglo mi stisne rdeči nagerlen v roko, milo in dobrotno me pogleda in hoče odhiteti.

»Gospa, gospa! Sunkoma se dvignem. Krčevito stiskam rdeči nagerlen v desnici. Trdi kamen bi omečila moja prošnja.

Gospa se smehlja, moja prošnja je ne omeči. Hiti naravnost v prepad, iz katerega sem prilezel na vrh za njo.

»Gospa, gospa! Z vami se vrnem v prelepi vrt!«

Gospa gine v prepadu in megli.

»O gospa, gospa...«

Pod nogami mi zmanjka tal.

Po bliskovo padam, padam, padam z glavo navzdol v strašen prepad. Zdaj zdaj trešči moje telo ob ostro skalo in se razleti na tisoč koščkov. V smrtnem strahu hoče iz grla bolesten, obupen krik po pomoči — —

Naglo sem spregledal. Silna bolečina je glodala v nogi. Naglo sem zopet zaprl oči. In ves sem se stresel. Gospod v beli halji in z naočniki je stal ob moji postelji in mi tipal žilo na roki, tista ženska s širokim, zo-